

ходъ и главната имъ задача е, да се борятъ по-успѣшно срещу общия си врагъ — болшеvizма. Срещу интернационалния натискъ на буржуазията стои интернационалътъ на работниците.

Учителството бѣ останало доста назадъ въ своето обединение на интернационална почва; то се бѣ затворило всѣко въ своитѣ национални рамки и жалко вегитираше, безъ да вземе поука поне отъ физическитѣ работници. Едва въ края на XIX и началото на XX в. то се пробуди отъ своята сънна дрѣмка и започна да се опитва да се организира въ международни учителски съюзи.

За пръвъ пѣтъ идеята за международно единение на учителитѣ е изникнала въ 1900 год., по време на всесвѣтското изложение въ Парижъ. Съюзътъ на белгийскитѣ учители се заема съ поржката, да организира първия международенъ учителски конгресъ въ Лиежъ презъ 1905 год., презъ време на всесвѣтското изложение въ тоя градъ. Почетното председателство на тоя конгресъ било възложено на Шарль Бюль, — председателъ на „Белгийската лига на образованието“, една чисто буржуазна организация. На конгреса присѣтствуваха 3000 учители и учителки и официални представители на много държави. На този конгресъ се конституирало и *„Международно бюро на учителскитѣ съюзи“*, което си поставило за задача: да облекчава обмѣната на всички работи относно народното образование, да разработва по-съвършени училищни закони и да поддържа между учителството отъ всички страни братски чувства, които се явявали, по мнението на конгреса, главното условие за човѣшкия прогресъ. Това бюро се събираше до преди войната всѣка година и бѣ постановило да се свикватъ конгреси всѣки 5 години, като определяше и тѣхния дневенъ редъ.

Вториятъ и *последенъ* международенъ конгресъ стана презъ 1910 год. въ Парижъ съ 350—400 делегати. Споредъ отчета му, „Международното бюро“ е обединявало около себе си 17 национални учителски съюзи съ 460,000 народни учители и учителки. На тоя конгресъ сж присѣтствуваха *50 официални представители* на разни правителства. Произнесли речи: председателятъ на международното учителско бюро, селгиецътъ Росиньолю; председателятъ на съюза на френскитѣ народни учители (амикали), Ру; представителятъ на французкото мин-ство на просвѣтата, Казъ, и др. Въ речитѣ се кръстосвали най-пѣстри фрази: за успѣха на естествознанието, за необходимостта отъ обществено, задължително, свѣтско и свободно народно училище — „далечъ отъ политическитѣ тенденции“ — за „солидарността на всички народи“, „за общочовѣшко миролюбие“. Направена била гореща овация на Бюисона — авторъ на французкия „Законъ за задължително свѣтско и безплатно народно образование“ отъ 1882 год.

За да си съставимъ мнение, доколко е била сериозна работата на конгреса, нека отбележимъ мимоходомъ, че въ доклада по подготовката на учителския персоналъ били посочени като образецъ българскитѣ педагогически училища съ 2 годишенъ курсъ, безъ интернати, за да разберемъ, каква „нова“, „интензивна“, „творческа“ идей-